

Jeg heller det ferdigkokte vannet i koppen. Ser dampen stige. Blåser forsiktig.

Litt over to år siden er det nå.

Hvem skulle trodd jeg skulle sitte her den gangen, pyntet og klar og så lett i kroppen.

Det var et annet liv, det der.

Savnet etter deg, Bernard. Det var så voldsomt.

I timevis kunne jeg sitte på divanen og se ut på blader som bevrer, på barn som går forbi, på mørket og lyset, på regn som legger seg som skrå striper på vindusglasset mens jeg tenkte dårlige tanker. At vi lever våre liv i skyggen av store drømmer, for eksempel. Å omfavne det umiddelbare er vanskelig. Det er ikke bare å strekke ut en hånd og ta på det, ikke sant. Selv om det kan være tilfellet enkelte ganger. Et kattedhode, en kopp kaffe, havet. For også det håndgripelige er flyktig. Katten løper, kaffen drikkes opp, man står opp av havet og går tilbake til sommerhuset. Hva er dessuten et liv? Jeg vet ikke. Å holde seg i live, kanskje. Det er jo mulig å dø hver dag. Som spebarn en varm sommernatt, for eksempel. Jeg har sovet dårlig i flere måneder. Eksem over hele kroppen. Til slutt går det ikke lenger. Mor løfter meg høyt over hodet mens hun fillerister meg. Etterpå er jeg stille. Mor legger meg i vuggen igjen, brer den lille dynen over min urørlige kropp, legger seg i sin egen seng og sovner.

Eller jeg kan dø som treåring på en brygge. Far og jeg krab-befisker. Det er flo. Blæretangen dras langsomt fram og tilbake. Sandbunnen lyser hvit. Noen skjell og sjøstjerner her og der. Det er august. Jeg liker å sitte her med far. Det er ikke så ofte det bare er oss to. Men etter en stund kommer naboen og spør om far kan hjelpe til med å få ned et fuglereir oppunder mønet på løa. Svalene søler til veggen under reiret, og de har hatt problemer med fuglelopper i år. Han reiser seg, sier til meg at jeg må holde godt i snøret og sitte helt stille til han er tilbake. Greit? Jeg nikker.

Like etter at han har gått, mister jeg snøret. Jeg lener meg fram for å gripe tak i det og faller med ansiktet først. Jeg gjør et kast med hodet og den ene armen, velter over på ryggen og

synker til bunnen. Der blir jeg liggende til far kommer tilbake noen minutter senere.

Eller jeg kan dø som åttitoåring alene hjemme her i leiligheten. Ingen vet at jeg ikke klarer å ta vare på meg selv lenger. At jeg ikke har klart det de siste månedene. At jeg ikke har spist på mange uker. Til slutt er det avisbudet som sender en bekymringsmelding til helsetjenesten. Det ligger så mange aviser på dørmatten min.

Allerede samme dag kommer det noen. En dame og to menn. De ringer på. Tre ganger, kanskje fire. Så ringer de politiet. To menn bryter opp døren. Lukten som slår mot dem er forferdelig. De skjønner umiddelbart hva de leter etter. Trekker masker over munnen og nesen og silikonhansker på hendene. Går inn.

Det er damen som finner meg. Jeg ligger død i sengen med min egen avføring i munnen.

Når mørket først kommer, finnes ingen ting annet.

Bare det å sette seg opp på ledig vasketid virket jo uoverkommelig for to år siden.

For ikke å snakke om frykten for å møte noen på vaskeriet.

Alle blikkene. De vennligsinnede ordene. Jeg var jo en sørgende.

Jeg trodde ikke noen i blokka visste om oss.

Kall meg gjerne naiv.

Men etter hvert skjønte jeg jo at alle visste det.

Å, som de blikkene tappet meg for krefter.

Trenger jeg egentlig badekar? Jeg får jo bare pustebesvær av det. Å legge denne tynne, lange kroppen i et kar med altfor varmt vann. Jeg kan heller bestille en vaskemaskin. Og så kan jeg be rørleggeren om å ta med seg badekaret når han kommer for å montere vaskemaskinen.

De eneste gangene jeg da må ut og kanskje treffer på noen, er når jeg må handle mat.

Sånn kunne jeg holde på.

Jeg setter meg på divanen en kveld. Finner en reklameavis fra dagen før. Blar meg gjennom den. Ser at det finnes et titalls ulike vaskemaskiner. Men jeg vet ikke hvilken som er rett for meg.

Til slutt kan det ikke vente lenger. Som vanlig. Jeg trenger rent undertøy, rene kjoler og bluser. Alt.

Jeg legger nøkkelknippet i kjolelommen. Blir stående ved døren en stund. Hører ingen. Går ut i gangen og inn på vaskeriet. Fester låsen min til tavlen på ledig vasketid klokken sju neste morgen.

Da har ingen andre satt seg opp.

Neste morgen står jeg opp når vekkerklokken ringer. Spiser en rask frokost. En skive med gulost. Vil vente med kaffen til etter jeg har satt på den første vaskerunden. Legger alt utenom sengetøy i baljen. Finner fram vaskemiddel og tøymykner. Låser meg ut av leiligheten og inn på vaskeriet.

Det var merkelig.

Lyset er på.

Sikkert et av Svendsen-barna som har glemt å slukke det, tenker jeg.

Men så hører jeg lyder.

Er det noen her likevel?

Jeg går bort til tavlen. Ser at noen nå har satt seg opp på vask.

Er det mulig?

Kanskje jeg skal ...

Men jeg trenger jo klær!

Jeg går så fort jeg orker forbi det første vaskeriet, skimter en smal rygg som står bøyd over åpningen på den innerste vaskemaskinen, trækker over den høye terskelen til vaskeri 2, setter baljen oppå sentrifugen, sorterer mørkt i den ene maskinen, lyst i den andre, gjør alt så lydløst som mulig, hører den andre trække rundt.

Kan det ha vært Paulsen?

Plutselig kommer skrittene nærmere.

Så skal han vel sette kortet inn i automaten og trykke maskinen i gang.

Jeg retter meg opp. Løfter håret og legger det bak skuldrene. Stryker meg raskt over pannen. Øver meg på et lett og vennlig smil.

Kortet stikkes inn, hører jeg. Det trykkes på noen knapper. Vedkommende går inn igjen i vaskeriet. Setter maskinen i gang.

Men så går han.

Og like etter trekkes døren igjen med et smell.

Hørte han kanskje ikke at jeg kom?

Jeg lener ryggen mot tørketrommelen. Ser de gamle tørkebåsene like utenfor. Tørkesnorene er slappe. De bare henger der.

Helt uvirksomme er de. Litt som disse gamle armene.
Jeg løfter dem. Holder dem ut fra kroppen. Kjenner hvordan
det strammer i brystet.

Andpusten stopper jeg ved tavlen på vei ut, sjekker låsnummeret mot navnelisten som henger på korktavlen ved siden av. Jeg finner ikke nummeret. Kikker på tavlen igjen. Men, jo. Det er låsnummer 56. Jeg leser meg gjennom navnelisten. Finner det endelig.

Så var det han.

Plutselig begynner jeg å svette. Det renner nedover ryggen og legger seg som en våt film over ansiktet. Jeg slukker lyset, låser meg ut, rusler gjennom gangen, kommer meg inn i leiligheten, setter posen med vaskemiddel på kommoden, slenger også nøkkelknippet fra meg der, beveger meg langsomt over stuegulvet og legger meg på divanen.

Når jeg våkner, er jeg kald. Jeg ser at klokken er over åtte.

En due lander på gresset utenfor. Like etter kommer det en til. De står inntil hverandre og kurrer. De grå og grønnaktige fjærene blinker i sollyset.

Kanskje det blir en fin dag likevel.

Jeg reiser meg langsomt. Kjenner jeg fortsatt er litt svimmel. Trekker langsomt pusten. Merker heldigvis ikke til noe av det stramme i brystet. Går inn på kjøkkenet. Drikker et glass vann. Tar med meg nøkkelknippet og går inn på vaskeriet.

Paulsen er ikke her. Jeg løfter ned baljen, setter den på gulvet foran den ene vaskemaskinen, trekker til meg de våte og kalde klærne, lar dem deise nedi, bestemmer meg for å tromle alt. Orker ikke å henge opp noe. Dessuten er alt bomull, er det ikke? Sikkert. Så det skal gå bra. Jeg tømmer klærne inn i trommelen. Gjør det samme med den lyse vasken fra den andre maskinen. Finner nøkkelkortet i lommen på kjolen, stikker den i automaten i mellomgangen, går tilbake, velger riktig trommel, setter den i gang.

Når jeg kommer ut i gangen igjen, står Paulsen der.

– Å, hei, sier han og smiler. – Det var ikke meningen å skremme deg.

– Det går bra, svarer jeg. – Jeg er ferdig nå.

Jeg går forbi ham, kjenner at det suser i ørene.

– Bare si fra hvis jeg skal hjelpe deg med noe.

– Takk. Det går fint.

Jeg løfter hånden.

Så blir alt svart.

Det hadde visst vært en skremmende opplevelse. Å se meg falle. Og det skjønner jeg. Da jeg kom til meg selv et par minutter senere, var jeg dessuten helt desorientert. Likevel satt Simon der rolig og holdt meg i hånden, sa fine ting til meg. At alt blir bedre snart. Jeg går ingen steder. Sånne ting.

Ambulansen kom etter bare fem–seks minutter. Sjøførene hjalp meg inn i leiligheten. La meg på sofaen.

Simon ble sittende i stolen ved stuevinduet mens de undersøkte meg.

Hjerterytmen var fin, hørte jeg en av dem si. Det samme ble visst pulsen etter hvert. Jeg hadde altfor lavt blodtrykk, da. De trodde det var derfor jeg hadde svimt av. Om det var noen som kunne hjelpe meg å komme meg til fastlegen?

– Nei, hvisket jeg. – Men det går bra.

– Jeg kan, sa Simon.

Jeg snudde meg mot ham. Sa nei. At det skulle han få slippe. Jeg kunne ta en drosje i så fall.

– Du har gjort mer enn nok allerede, fortsatte jeg. – Takk for det, Paulsen.

Men han sa han godt kunne hjelpe meg. At det ikke gjorde ham noe.

Det var fastlegen min som mente at jeg trengte noen å prate med. Jeg som var så belest og oppegående, som hun sa. Så frisk og sunn. Hun kunne skaffe meg en støttekontakt, trodde hun.

Vi sto i gangen utenfor resepsjonen. Jeg var siste pasient for dagen, så det var ingen andre her enn Simon.

– Støttekontakt? sa jeg.

– Ja, en som kommer innom til avtalt tid. Én gang i uken i et par timer. Hjelper deg litt. Går tur med deg. Sånne ting.

– Nei takk, svarte jeg.

– Du har godt av det, Agnes, sa hun.

– Jeg tror ikke det.

– Jeg kan godt være støttekontakt, kom det plutselig fra Simon.

Legen min snudde seg mot ham.

– Jeg har tid, forklarte han. – Og så bor vi i samme blokk. Jeg har hjulpet henne før, og så kjente jeg Bernard litt.

– Bernard? sa fastlegen.

– Ja, fra blokka. Lasnik.

Simon kikket fort bort på meg.

Jeg slo blikket ned.

– Ok. Ja. Ja vel. Hva tror du, Agnes?

Hun kikket på meg med de store, spørrende øynene sine. Det krøllete, mørke håret rammet ansiktet hennes inn.

Hun liknet et maleri, slo det meg.

– Jeg vet ikke, svarte jeg.

– Du kan jo tenke på det en stund, og så ringe meg. Nummeret til resepsjonen har du?

– Nei da. Det høres bra ut, hørte jeg meg selv si.

– Hva høres bra ut? spurte fastlegen.

– Å få hjelp av Paulsen, svarte jeg.

– Sikker? spurte legen.

– Ja.

– Og du kan garantere at du har tid og mulighet til å følge opp? Simon nikket.

– Så flott, da, sa hun og klappet litt i hendene.